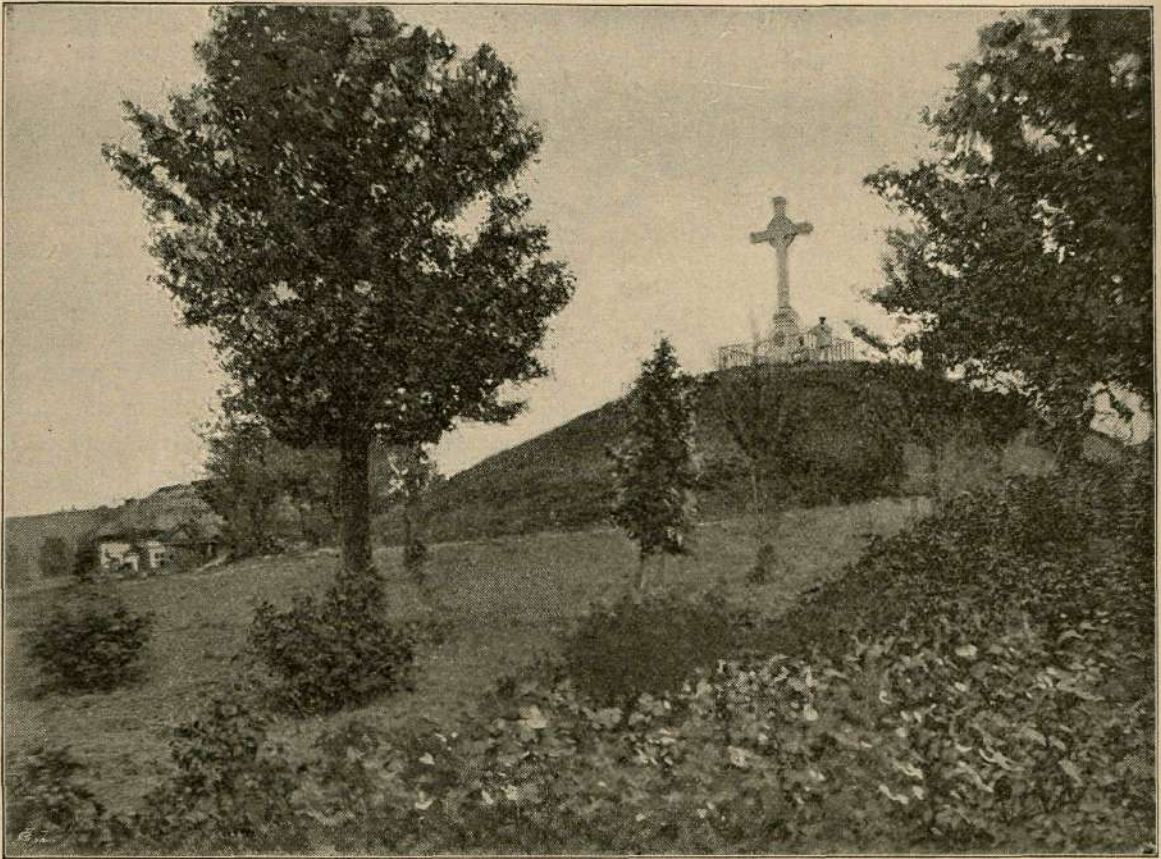

Ševčenko priporoča bratstvo in ljubezen
med vsemi Slovani — o sebi pa pravi:

— — — — a ja tiho
Bogu pomolju sja,
ščob usi Slavjane stali¹⁾
dobrimi bratami
i synami solnca pravdy.

Tak je duh Ševčenkov, ki obvladuje
z Dniprove gore vso Ukrajino — ogenj, ki
nevidoma plamti iz nemega groba in želi
vžgati srca vsem otrokom Slave.

Potniki, prihajajoči s parnikom po Dnipro
mimo „Tarasove gore“, se odkrivajo,

Ševčenkova mogila nad Dniprom.

Vsem odpušča, tudi Poljakom - Ljahom,
kar so storili žalega Ukrajini in Malorusom,
in govori Za leskem u:

Podaj že ruku Kozakom,²⁾
i serdce čistoje podaj
i snovu³⁾ imenem Hristovym
vozóbnovim⁴⁾ naš tihij raj.

¹⁾ Postali, bili, (da bi postali, bili dobri bratje in
sinovi . . .)

²⁾ Kozaku, t. j. Rusinu (podaj roko ti, Poljak.)

³⁾ Iznova.

⁴⁾ Obnovimo.

prekrižavajo, pomolijo in se začno pogovarjati
o Ševčenku. Ravno tako vedó zanj tudi
tujci, Velikorusi (Moskali), Nemci in celo
židje, in se spominjajo pesnikovega imena s
spoštovanjem in častjo.

Tako je Ševčenkov grob pomenljiv spo-
menik ukrajinske poezije in maloruskega
domoljubja. Ob njem si pojé Malorusi dušo
s spominom na žalne in vesele dogodke svoje
domovine, ob njem si vžigajo srce v ljubezni
do svojega rodu, ob njem se mladina na-
vdušuje za narodno-prosvetno delo.